

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Упознајмо европске суседе у трећем добу!

Марко П.

Марко П. рођен је 1937. г. у селу Ваган. Иако се званично води да је рођен 1936. године, он зна да је рођен 1937. г. Село Ваган је у општини Гламоч у Босни и Херцеговини. Данас живи у Београду са ћерком која је фармацеут, зетом који је грађевински инжењер) и унуком која је дипломирала на Економском факултету у Београду. По националности је Србин.

Марко је одрастао са родитељима а било је њих седморо деце: четири сестре и три брата. Његов отац је као дете изгубио оба родитеља, па је наставио да живи са стрицем а касније су се оделили. Бавили су се сточарством. У току ИИ светског рата, као дете изгубио се у збегу, док су бежали од немачке војске у шуму, Шатор планину. Био је са комшијама, док га отац није нашао после два дана.

Основну школу, четири разреда је завршио у селу, а каже ретко је ко могао у то време да настави да школује децу у том крају. Наставио је да се школује тако сто га је општина послала у Ливно на даље школовање, шестомесечни ратарско – пољопривредни курс. То је било негде 1959, када се вратио из војске. У војску је отишао 1956. Војни рок је пуне две године служио у Зеници. Није желео да иде у Банат и Бачку и да ради са тим курсом у пољопривреди. Одлази у Вареш да ради на брани за песак. Био је добар радник, хтели су и да га даље школују али он се вратио кући, каже млад: не знаш да размишљаш. Тамо је радио око годину и по. После се оженио, на своју славу Свети Никола, 19. децембра 1960. г. Своју супругу зна од детињства. Из истог су села, истих година, комшије. Решио је да иде из села. Није било посла, пуно браће и сестара, природа лепа али кршовита, нема ту живота. Први је отишао из села. Срео је познаника у Гламочу, који му је помагао да оде. Сео је у аутобус и отишао, трбухом за крухом 1961. Пријатељ му је помогао да се запосли у грађевинском предузеће „Неимар“ у Београду. Радио је са њим. Он је био зидар. Вредно је радио али није волео тај посао. Гледао је керамичаре и терацере, тај је посао заволео. После пар месеци прешао је на те послове. Одмах је кренуо у вечерњу школу да комплетира разреде за основну и након тога уписао школу „Хајдук Станко“ да заврши занат за терацера. Све време је ишао и на посао и у школу. Био је добар мајстор, завршио је школу и постао високо квалификовани (ВК) радник. За то време становао је у радничким становима на Северном Булевару. Често је ишао на терен. Када је био на терену у Новом Саду, дошла му је супруга јер је имала сестру у Темерину,

место јако близу Новог Сада. По завршетку тог посла, тражили су приватни стан у Београду за обоје. Нашао је стан у Борчи, по препоруци пријатеља са посла. То је била 1962 г. У Борчи су провели око четири године и променили су три стана. Фирма је зидала станове и директор којег је Марко П. ценио као човека и радника, се трудио да буде станова и за раднике. Марко П. је, што је необично за то време када су људи добијали друштвене станове, купио свој стан, 1967. г. Дао је учешће и узео кредит. Ваљда се увек уздао у своје, што сам створи. У том стану живе и сада. Кћерку су добили 1963. г. Остао је све године у предузећу „Неимар“ и када се „Неимар“ интегрисао са грађевинским предузећем „Конграп“. Ту се и пензионисао 1995 г. Све време је радио и приватно. И после пензионисања је наставио да ради и приватно.

Каже да му је живот био тежак док се није снашао у Београду. Онда је било боље. Радио је, школовао се, имао жену, волели су се и поштовали. Каже то се тешко нађе. Супруга је била домаћица али талентована, вредна. Марко каже за њу уметница. Шила је за бутике, штрикала и зарађивала више од неке плате. Волела је да чита, писала је песме. Њихов брак је био без свађа. За супругу Мару говори да је била јако позитивна, увек му је говорила да се не секира, „Само полако, све ћемо имати!“ И тако је и било. Волела је људе, више је волела да да него да добије. Из њихове куће је, поред кћеркине, изашло још четири факултетске дипломе. Код њих су деца супружних браће и сестара живела док су студирали. Марко каже, Мара их је одшколовала а он је подржао у томе. Када су били млади нису нешто излазили, каже није то тако било у то време. Дружили су се али није било одласка у биоскопе, позоришта. Али су сваке године ишли на море.

На његове одлуке у младости није нико утицао, сам их је доносио. За свога оца каже да је био добар, повучен, миран човек. Каже да су раније млади висе поштовали старије, а да он у младости није размишљао о пензији, није ни мислио да ће је дочекати.

На питање, како се сада осећа, рекао је: „Па добро, али није добро јер нема оног кога сам највише волео.“ Његове жене Маре. Преминула је 1. фебруара 2017. г. Каже да ће му Мара недостајати докле год и он живи.

Његов обичан дан креће тако сто устаје око седам. Умива се, брије, попије кафу и ако је лепо време иде у шетњу на сат, два у парк Шумице. Тамо чита новине и шета. Од медија користи ТВ, воли да гледа добре фудбалске утакмице. Ради и по кући јер жели да помогне, воли и може и то му је мотив. Пере судове, шири веш, пегла. Понекад скува и ручак. Каже да ништа није тешко ако се има вољу. За пензију каже да му не би била довољна за пристојан живот да живи сам.

Он лично није имао лоша искуства са људима зато што је у овим годинама, али каже да је виђао у аутобусу да се лоше понашају према старима. Ипак, каже и да има старијих који воле да се свађају. Мишљења је да се мора остати активан и у старијим годинама, да ли у струци или нешто друго.

Младима би поручио да је најбитније да се воле, да се усавршавају, раде оно за шта су се школовали.

И младима и старима је порука да се воле и да раде.

Марко П. је миран, топао, вредан човек и велики борац. Иако је имао тежак пут, увек је знао шта воли од посла па надаље. Љубав је очигледно била његов мотив. Кроз његове једноставне речи чују се велике истине, без патетике и улепшавања. Од њега можемо научити да је, када волимо и радимо, све могуће. Како је рекао – ако имаш вољу, ништа није тешко!